

Kilimanjaro, Pole Pole.

Anar al Kilimanjaro no és una decisió que s'improvisa d'un dia per l'altre. En el nostre cas és una idea madurada durant tres anys i amb la decisió en ferm en el darrer any.

Actualment, l'ascensió al Kilimanjaro és un producte de viatge d'aventura, que es pot contractar en origen (al país de cadascú); mentre s'està de vacances de plaer a Tanzània, com una extensió aventurera; o per compte propi, arribant a la porta del parc, i demanant permisos, contractant guies i portejadors, ... etc. allà mateix. Fins i tot a l'entrada al parc es pot llogar tot el material necessari (sacs, anoracs i roba d'abric, ...)

La primera pregunta que et fan a l'agència quan t'interesses per anar al Kilimanjaro, és "heu sortit alguna vegada a muntanya, esteu acostumats a anar de campament i aquesta mena de coses?"

En Johnny, el nostre guia, il'Ozenis, l'assistent de guia, ens van preguntar cadascun abans de començar a caminar, "heu pujat mai alguna muntanya, vosaltres?"

Degut a aquesta diversitat de públic, segons l'estadística oficial, sembla ser que només el 60% de les persones que intenten el cim hi arriben.

Això no vol pas dir que els que hi anem d'una forma més planificada tinguem cap garantia extra de fer el cim.

Vist tot això, vam creure que, per tenir un mínim de possibilitats, havíem de tenir molta cura d'alguns aspectes a l'hora de tirar el projecte endavant. Si bé portem tota la vida sortint a muntanya, no ens hem dedicat mai a les grans alçades. Els Pirineus en general, alguna escapadeta als Alps (el Montblanc en el cas del Ramon cap allà el 1985), són els nostres escenaris habituals, tot plegat notablement per sota dels 5.895 metres del "Kili".

Ens calia assegurar la nostra condició física, per tal de poder aguantar les jornades seguides amb desnivell considerable, amb l'afegit del factor alçada, que no sabíem com ens afectaria. Això implicava estudiar amb atenció l'itinerari a seguir, per tal que el ritme d'aclimatació ens permetés fer front al maleït mal d'alçada.

També ens havíem d'esforçar per recuperar l'esperit de superació de cansament i dificultats. Amb els anys i l'edat, ens hem anat acostumant a fer muntanya de la manera més còmoda possible, assolint allò que volíem, però mirant de no fer estralls. Ara ens

caldria forçar una mica més. Combinar la incomoditat alimentària (què ens donarien aquella bona gent per menjar durant 7 dies?) amb l'esforç, l'alçada i el contrast tèrmic, que podia ser brutal en molt pocs dies, ens exigiria calma i alguna cosa més que il·lusió o empena.

I evidentment, l'aspecte econòmic. Com a expedicionaris poc experimentats, vam preferir deixar el mínim de coses a l'atzar o la improvisació, per tal de poder-nos concentrar en la muntanya amb el mínim de preocupacions "externes". La llista és inacabable: vols, desplaçaments, allotjaments, permisos, guies, portejadors, cuiner, propines "establertes", ...

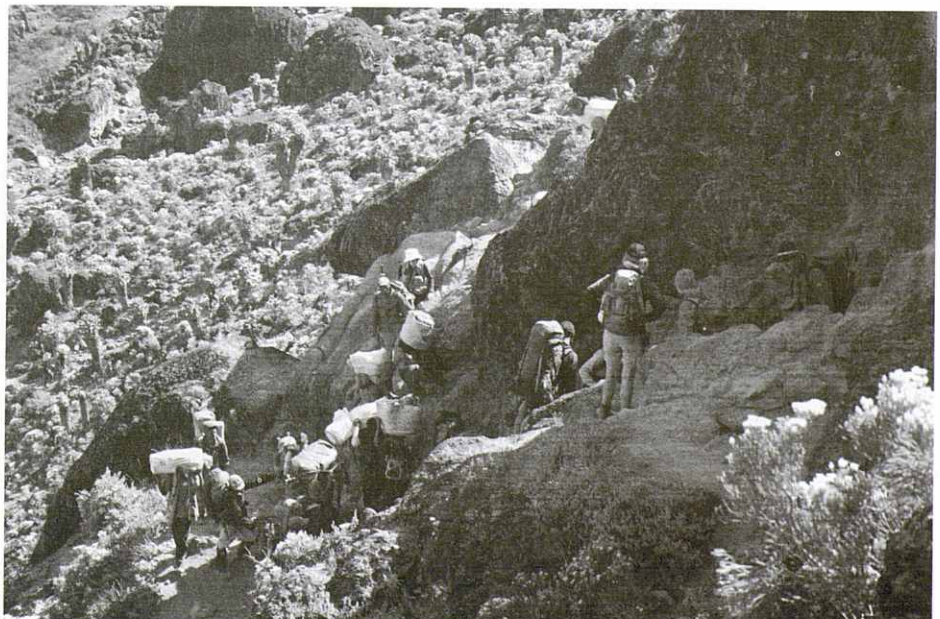
Finalment, ens calia confiar en la sort, que sempre va bé tenir-la de cara.

Calibrat tot això, ens vam decidir per la proposta que ens feien a Tarannà Viatges, amb seu a Barcelona i Madrid, i amb persones amb un bon coneixement tant de la muntanya com del país.

Vam valorar que la ruta més adequada per nosaltres era la ruta Machame, una mica més llarga, i amb unes etapes inicials amb més desnivell, però que permet una millor aclimatació en alçada, i sense tanta gent com la ruta més coneguda que és la Marangu. També té l'avantatge que es baixa per una ruta diferent, molt més ràpida.

No hi ha refugis i dormirem en tendes que ens muntaran el portejadors cada dia. En el nostre cas portarem un guia, un cuiner i quatre portejadors que duren la tenda, el menjar i la part més pesada de l'equip. Nosaltres només haurem de carregar la motxilla amb les coses de diari.

I per fi arriba el diumenge 24 de juliol. En Lluís ens porta a l'aeroport, anem amb dues motxilles i dues bosses grans vermelles que pesen uns setze quilos cadascuna.

Paret de Barranco, dirigint-nos a Katanga.